

[Bakholdt]

ringen havde tænkt, og det understreger dette ændringsforslag også at den ikke kan.

Vi vil stemme imod det ændringsforslag fra regeringen, for det betyder en yderligere belastning af lønmodtagere og arbejdsgivere. Vi har i udvalget fået en række henvendelser fra både lønmodtager- og arbejdsgiverorganisationer. Der er nogle fælles træk i disse henvendelser, bl.a. det, at man gerne vil have loven gjort tidsbegrænset. Det er vi meget enige i at den bør være, og derfor har vi stillet et forslag om at gøre den tidsbegrænset til 1984.

Vi finder ikke, at det er den rigtige måde at finansiere arbejdsmarkedsuddannelserne på. Derfor skal denne lov have så kortvarig en løbetid som overhovedet muligt. Jeg kan også forstå, at der er et flertal i folketinget for det; ved førstebehandlingen sagde hr. Lawaetz fra fremskridtspartiet nemlig, at han gerne så den tidsbegrænset, og i betænkningen føjes der til, at et mindretal – det er altså fremskridtspartiet – gerne havde set, at loven blev tidsbegrænset, men i den øjeblikkelige situation ikke finder anledning til at tage problemet op.

Det har vi nu gjort, og det eneste, fremskridtspartiet nu skal gøre, er, når vi om lidt stemmer om ændringsforslaget, at trykke på den grønne knap, således at loven kun får virkning for 1984. Det forventer jeg at et flertal vil gøre.

Det lovforslag, vi her behandler, er jo udtryk for, at det er ny jord, der betrædes. Vi har altid finansieret arbejdsmarkedsuddannelserne over de almindelige skatter og afgifter, og så kan man spørge sig selv, hvorfor vi nu skal have denne fremgangsmåde, at det skal finansieres ved arbejdsgiverafgifter og ved lønmodtagerafgifter. Vi har ikke fået noget fornuftigt svar på dette. Man kan få det indtryk, at det bl.a. er for at undgå, at det officielle skattetryk stiger; for at prøve på at holde det i ro sender man en afgift som denne her af sted.

Det kan også være udtryk for, at man ønsker en del af uddannelserne privatiseret, og jeg vil gerne i den forbindelse have arbejdsministerens svar på et spørgsmål her, for arbejdsministeren har i en henvendelse, vi har fået fra FTF, givet et svar, som bekræfter mig i denne antagelse, og det er ikke bare i svaret til FTF; det går igennem flere af de

spørgsmål, der er stillet i udvalget, og de besvarelser, der er kommet herpå.

FTF gør opmærksom på, at arbejdsmarkedsuddannelser bør være en fælles samfundsopgave – dér er vi enige. Så siger ministeren i sit svar på FTFs henvendelse: »Arbejdsmarkedsuddannelser retter sig primært mod det erhvervsliv, hvis konkurrenceevne skal være med til at forbedre beskæftigelsessituationen. Det er på denne baggrund naturligt, at alle lønmodtagere bidrager til arbejdsmarkedsuddannelserne.«

Ja men hvorfor er det naturligt? Det er vel naturligt, at samfundet stiller sin uddannelseskapacitet til rådighed, så vi har en veluddannet arbejdskraft, og finansierer det over de almindelige regler, som vi kender i dag, og ikke får et nyt system ind i billedet. Det, der lægges op til her, er nogle ændringer, som måske på lidt længere sigt betyder, at hvis arbejdsmarkedet vil have en veluddannet arbejdskraft, skal man selv til at betale for det på forskellig vis.

Der er også i de henvendelser, vi har fået, givet udtryk for, at man er betænkelig, fordi dette her kan få nogle konsekvenser for styringen af arbejdsmarkedsuddannelserne i fremtiden. Det er jeg også meget enig i. Det, man lægger op til her, er et stort slagsmål, når arbejdsmarkedsuddannelsesloven skal til revision, og det skal den jo i denne samling.

Det er helt klart, at de organisationer, der nu skal til at betale en særlig afgift, også vil have del i styringen af anvendelsen af midlerne. Det betyder – og her er arbejdsministeren også ude på gyngende grund – at vi risikerer, at en hel række grupper, der i dag ikke anvender det system, vil have ønske om det og gøre krav på det – og det kan de gøre med rimelighed – for at få andel i de penge, som de skal til at betale. Det betyder, at der er større grupper, der skal anvende de samme midler – der bliver færre midler til uddannelse – og det kan få den konsekvens, at de ledige bliver skubbet i baggrunden.

Det, man er på vej til at gøre med denne lovgivning, er at fratage samfundet – staten – den opgave, det er at sørge for, at vi har et ordentligt, tilstrækkeligt godt uddannelsessystem, så den arbejdskraft, der bliver uddannet, er tilstrækkelig god til at løse de opgaver, den skal løse.

Vi mener, at arbejdsmarkedsuddannelserne skal opprioriteres, men det, man er på vej til